SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 63. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 4, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го КВІТНЯ 1991 Ч. 63. РІК XCVIII.

ЗАКІНЧИВСЯ З'ЇЗД АСОЦІЯЦІЇ „ЗЕЛЕНИЙ СВІТ"

Івано-Франківське (УНІАР). — Тут 30-31-го березня відбувся з'їзд Асоціяції „Зелений Світ", що проходив у приміщенні Драматичного театру.

Участь взяли близько 250 делегатів з різних областей України. На керівника асоціяції обрано народного депутата СССР Юрія Щербака, який виступив на з'їзді з програмною та звітною доповідями. Його заступниками обрано Юрія Ткаченка з Києва, Романа Степаняка з Івано-Франківського, Анатолія Золотухіна з Миколаєва та Олександра Багіна з Сєвєродонецького.

З проєктом змін та доповнень до статуту виступив киянин Анатолій Панов, якого обрано на пост виконавчого директора. Оскільки Контрольна комісія не дійшла до згоди, то від неї виступили дві промовці.

З'їзд вніс деякі зміни до статуту, визначив напрямки діяльности, найголовніший з них — порятунок екологічною довкілля України.

У політичному пляні організація визначилася як опозиційна до компартійного режиму. Учасники з'їзду надіслали телеграми на підтримку демократичної діяльности Бориса Єльцина та з вимогами звільнення Степана Хмари.

РУХ В ПРЯШІВЩИНІ

Торонто (Й. Сірка). — Як повідомляють з Пряшева Чехо-Словаччина, там у четвер, 28-го березня, відбулися Установчі збори прихильників Руху українців-русинів Пряшівщини. Головою прихильників Руху Пряшівщини обрано проф. д-ра Юрія Бачу.

Влаштовують вишкільні табори для пластунок і пластунів

Міжкрайові пластові вишкільні табори „Лісова Школа" і „Школа Булавних" відбудуться цього літа від суботи, 22-го червня, до п'ятниці, 5-го липня, в гірських околицях Гантеру, Н. Й. Сподівана є участь пластунів і пластунок із ЗСА, Канади, Польщі та інших країн. Зголосилося вже п'ять передових пластунок і дев'ять пластунів з України.

Зголошуватись можуть оформлені члени старшого пластунства і юнацтво із закінченим 17-им роком життя, після другої юнацької проби. Всі кандидати мусять виказати взірцеву пластову поставу.

„Лісова Школа" і „Школа Булавних" підготовляють булавних для юнацьких таборів та інструкторів практичного пластування.

Кожний кандидат/кандидатка мусять мати поручення своїх зв'язкових, кошових або станичних. Речинець зголошень — 8-го квітня.

Оплата за перебування на вишколі-таборі виносить 215 дол. і 10 дол. вписове.

Карти зголошення можна отримати в місцевих пластових станицях або у абсольвентів вишколу.

Вписове враз із картою зголошення слід слати для „Школи Булавних" на адресу: Oksana Bachynsky, 38 Carrie Ct., Nutley, N. J. 07110, а на „Лісову Школу" на адресу: Roman Mykyta, 357 South Parkway, Clifton, N.J. 07014.

БЕНКЕТ-ЗАБАВА НА СОЮЗІВЦІ

Кергонксон, Н. Й. — Тут у суботу, 13-го квітня, відбудеться весняний бенкет-забава, спонзорований новозорганізованим 95-им Відділом Союзу Українок Америки. Початок бенкету о год. 6:30 вечора, вступ — 20 дол. від особи; забава відбудеться о год. 9-ій вечора, вступ тільки на забаву — 5 дол.

За замовленнями та інформаціями слід телефонувати на Союзівку, (914) 626-5641.

На Волині почала виходити нова газета

Волинська область (О. Сокирко). — „Допомогти громаді духовно змцніти, набути нових сил, повірити у незаперечність, безсмертя і доброти" — поклала собі за мету „Жива Вода", газета волинської християнської місіонерської асоціяції милосердя і здоров'я.

Як уважає редактор новоствореного видання В. Гребенюк, воно необхідне для того, щоб ширити милосердне ставлення людей один до одного, пропагувати здоровий спосіб життя, нести віротерпимість і братолюбство. Дописувачем до „Живої Води" може стати кожен — тільки 6 працював на користь злагоди між українцями, між усіма громадянами. Дохід від газети піде на справи милосердя.

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ПЕРЕБУВАЄ В УКРАЇНІ

Київ (УНІАР). — Сюди із ЗСА в суботу, 30-го березня, прибув Патріярх УАПЦерк ви Мстислав І.

На летовищі Патріярха зустрічали з національною символікою представники духовенства і вірні. Однак від офіційної ради у справах релігій при Раді Міністрів України Патріярха Київського і всієї України не зустрічав ніхто. Напередодні приїзду Патріярха адміністрація готелю, де йому було зарезервоване житло, відмовила надати йому кімнати. У Вербну Неділю, 31-го березня, Патріярх Мстислав відправив Архиєрейську Службу Божу у Покровській церкві.

Як уже інформовано, в суботу, 30-го березня, до Львова прибув глава УКЦеркви Кардинал Мирослав Іван Любачівський. Разом з ним прибули представники Ватикану. Кардинал не був на батьківщині 45 років, у Львові його зустрічали тисячі вірних з корогвами і національними прапорами. Рішенням Львівської Міської Ради Патріярхові Кардиналові Любачівському присвоєно звання почесного громадянина міста. Кардинал пробуде в Україні кілька місяців, відвідає Тернопіль, Ужгород, Чернівці та інші міста.

Надходять з України і сумні релігійні новини. У Дніпропетровському уповноважений облвиконкому у справах релігій Володимир Шендрик підписав постанову про передання Преображенського собору Російській ПЦ, яка маскується під назвою „Українська Православна Церква". Ця так звана УПЦ має у Дніпропетровській області вісім храмів, в тому числі і Троїцький собор. В той самий час громада УАПЦ змушена відправляти Служби Божі під голим небом. Комісії Районної, Міської і Обласної Рад ухвалили рішення про передачу Преображенського собору УАПЦ, у якому нині розташований музей. Працівники музею мають намір оголосити голодівку, вимагаючи, щоб Преображенський собор не передавали ні УПЦ, ні УАПЦ, а залишили для музею.

В Одесі у приміщенні Товариства Української Мови „Південна громада" відбулося святкове Богослуження в пам'ять свята Вербної Неділі. Службу Божу відправив священик УАПЦ о. Володимир Сюріз. Відслужено Панахиду по загиблих від голодомору в Україні. Цього ж дня о. Володимир відслужив також Панахиду на місці бою між військами Центральної Ради та більшовиками, що відбувся 1918 року. До пам'ятника Шевченкові в Одесі від громади УАПЦ покладено квіти.

В Луцькому 31-го березня відбулося посвячення римо-католицького костьолу, де упродовж багатьох років розміщувався „музей атеїзму". У Богослуженні взяли участь також представники УГКЦ, УАПЦ, та РПЦ. До міжконфесійного миру закликав католицький єпископ із Львова. Відправа, під час якої були присутні службові польського консуляту у Львові, завершилася хресним ходом. З вини начальника відділу культури міськвиконкому Анатолія Денисюка колишнього працівника обкому КПУ, костьол досі не переданий громаді.

У Чернігові 31-го березня віри П'ятницької церкви вірні УАПЦ зібралися для освячення верби. Службу Божу відправив священик УАПЦ о. Семен. Богослужіння відбулося під відкритим небом, бо Чернігівська Міська Рада досі не надала громаді УАПЦ приміщення для релігійних потреб.

• У ніч з 27 на 28-го березня з Хрестовоздвиженської церкви на території Печерської Лаври у Києві викрадено старовинні ікони Господа-Вседержителя XIX сторіччя, з окладом, зробленим славетною Петербурзькою фірмою Фаберже, ікона Казанської Божої Матері XVII сторіччя і ще три надзвичайно цінні ікони XVIII-XIX сторіч. Розслідуванням безпрецедентного злочину займається спеціяльна слідча група УВС Києва.

Патріярх Мстислав І

Р. Припхан переобраний на голову Округи УНС в Чикаго

Чикаго (М. Панчишин). — Загальні збори Окружного Комітету Відділів УНС в Чикаго відбулися 16-го лютого в Культурному Осередку парафії свв. Володимира і Ольги. Збори відкрив голова Округи Роман Б. Припхан, привітав присутніх, а зокрема представника Екзекутиви УНС, головного секретаря Володимира Сохана та попросив його до президійного стола. Рівночасно запросив до Президії заступницю головного предсідника УНС Гльорію Пашен, головного контролера інж. Анатолія Дороошенка, головну радну Гелен Олек-Скат та почесного голову Округи Михайла Ольшанського.

Зборами проводила вибрана Президія у складі: голова — Михайло Сорока, заступник — П. Питель, секретар — д-р Мар'ян Панчишин. М. Сорока подякував за вибір та попросив присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати тих членів, які в минулому році померли, зокрема секретаря 379-го Відділу Василя Семкова, секретарку 395-го Відділу Стефанію Лісович та дружину колишнього головного предсідника Марію Флис.

Р. Б. Припхан

Протокол з попередніх зборів відчитав за неприсутнього Олександру Мудру Р. Припхан. Замітні ті збори були тим, що це вперше всі відділи УНС взяли участь у нарадах і зліквідовано існування двох Окружних Комітетів. В 1989 році Округа приєднала 132 нових членів та виконала свою квоту на 80%. Рівнож у тому році займалася уладженням молодечого концерту хору з Варшави Ярослава Полянського, а хористок щедро обдаровано. Протокол прийнято без змін.

За діяльність Округи в 1990 році звітував голова Р. Припхан. Градуантам чотирьох українознавчих шкіл роздано 50-доларові чеки УНС. Рік 1990 — це рік конвенційний. 19-го травня 1990 року скликано передконвенційні наради, на яких уповноважено делегатів

(Закінчення на стор. 4)

Народні скарби Музею Шевченка

Київ. — За повідомленням С. Драбинка, завідуючого Літературно-Меморіяльним Музеєм Тараса Шевченка, до Кобзаревої оселі, що міститься хоч і в центрі міста, але в місці затишному і чарівному, надійшло чимало виробів народних майстрів, створених за мотивами творів великого українського поета: різьба, кераміка, вишивка, художнє скло.

Шевченкову оселю в Києві відвідують гості з різних країн світу. Тож і народні умільці з української діяспори вирішили прислужитися справі поповнення фондів музею. Велике зацікавлення викликає, наприклад, колекція писанок, оздоблених неповторним орнаментом.

Автори цього „маленького дива" — Олександер та Борис Савиних з Чикаго. А Галина Пирогів з Австралії подарувала вишивану декоративну серветку. Фахівці високо оцінюють вироби представників діяспори і вважають їх чудовими зразками народно-декоративного мистецтва.

У СВІТІ

ЯК ПОВІДОМЛЯЮТЬ АГЕНТСТВО Ассошейтед Пресс і ТАСС, Совєтський Союз погодився розпочати слідство у справі шведського військового літака, який пропав „без вістей" над Балтійським морем у недалекій віддалі від совєтських кордонів. Випадок з літаком трапився ще в 1952 році, але обидві країни зацікавлені випадком тому, щоб встановити справжню причину зникнення літака ДС-3. В останньому часі шведські газети виступили із закидом, що літак зістрілили совєтські прикордонники. Віталій Чуркін, представник преси й інформації в міністерстві закордонних справ СССР заявив кореспондентам, що Москва, мовляв, постарається вияснити справу літака, якщо Швеція передасть архівні документи, які включатимуть маршрут і завдання полету літака. Зацікавлення Москви цією справою загострилося тому, що міністер закордонних справ Швеції Стен Андерсон признався, що в тих роках шведські літаки вели розвідувальні полети над територіяльними водами СССР.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС повідомило, що під час полету совєтського пасажирського літака Аерофлоту над територією Прибалтики, один з пасажирів, погрожуючи зірванням літака вибуховим матеріялом, наказав пілотам скерувати літак до Швеції. На покладі літака було 80 пасажирів. Пілоти розпочали переговори з „терористом" і скоро зорієнтувалися, що його погрози нереальні і він не має жодної зброї чи вибухового матеріялу. Після короткої боротьби пілотів з пасажиром-захоплювачем літака, вони, зв'язавши йому руки, помістили його у відділі багажів, де він перебував аж до приземлення літака в Калінінграді. Захоплювача літака передали органам державної безпеки.

З ВІВТІРКОМ, 2-ГО КВІТНЯ, в СССР ввійшли в життя нові державні ціни на продукти та товари широкого попиту. Пресове ґентство Ассошейтед Пресс у зв'язку з цим подало декілька прикладів: м'ясо 1 кг. з двох рублів піднесено до сімох, сир 1 кг з 3.20 до 6.40, чай 1 кг з 9.60 до 18.00 рублів. Коли йдеться про інші товари, то мужеський костюм з 107.00 до 245.00 рублів, діточчий візок з 68.00 до 136.00, а кольоровий телевізор з 755.00 рублів до 1,218.00 Президент Міхаїл Горбачов не забирав публічно голосу в цій справі, але інші кремлівські достойники через засоби масової інформації старалися переконати громадян, що ця підвишка цін є конечною, а навіть економічно здоровою. Одині продукти, що збереглися від теперішнього піднесеня цін, це ліки, опал і горілка.

ЩОБИ ПІДКРЕСЛИТИ СВОЮ непокірність урядові Лівану, а зокрема його новому законові про існування на території країни будь-яких приватних озброєних груп, Палестинська Визвольна Організація минулої неділі через свого речника, Заїда Вегбена заявила, що своєї зброї складати не буде. Щобільше, прибічиво, що тисячі повстанців ПВО будуть продовжувати боротьбу проти Ізраїля з території південного Лівану. Уряд президента Ілліяса Граві видав це розпорядження, даючи речинець до кінця квітня, щоби припинити громадянську війну в країні, яка триває вже понад 16 років, і в якій ПВО відіграє дуже важливу ролю.

ПІДВИЩЕННЯ ЦІН ЗАГРОЖУЄ СОВЄТСЬКОМУ НАРОДОВІ ЗЛИДНЯМИ

Москва. — Підвищення цін на основні продукти харчування посилило в совєтських громадян негативне ставлення до уряду і особисто до Міхаїла Горбачова. Москвичка Наталія Антонова, з якою кореспондент Ассошейтед Пресс Браян Фрідман розмовляв коло дверей хлібної крамниці, сказала: „Ми стали бідними в повному розумінні цього слова, бо ціни зрос ли, а заробітня платня залишилася попередньою. Єдине, що чекає нас і наших дітей, — це злидні".

Таку ж думку висловлює більшість совєтських громадян, які змушені тепер платити за молоко вдвічі дорожче, за м'ясо — втричі, а за хліб — вчетверо. Наперекір очікуванням, що після підвищення цін у крамницях хоча б появляться продукти, цього не сталося. Навпаки, полиці пусті, бо чутки про підвищення цін привели до того, що покупці розкупили усі товари.

Пресовий секретар президента-генерального секретаря Віталій Ігнатенко заявив, що підвищення цін — лише один з багатьох кроків горбачовського керівництва на шляху до ринкового господарства, і ці кроки повинні незабаром принести позитивні результати. А покищо середньостатистичний місячний дохід совєтського громадянина залишився на рівні 270 карбованців, і підвищення цін нанесло нищівного удару по бюджету кожної родини, а особливо старих людей, які отримують сміховинні на нинішні часи державні пенсії.

За словами В. Ігнатенка уряд і не мав надії, що підвищення цін зустрінуть „святочними маршами і громом оркестрів". Один з покупців, який вийшов зі згадної крамниці і представився у розмові з американським журналістом Юрієм, сказав, звертаючись до старого москвича, що стояв поруч: „Не тих ви били у війну, батечку. Комуністів треба було бити".

ПРИЙНЯЛИ ЗАКОН ПРО РЕГАБІЛІТАЦІЮ ЖЕРТВ РЕПРЕСІЙ

Київ (УКРІНФОРМ). — Продовж останнього тижня березня народні депутати України працювали здебільшого в постійних комісіях. Пленарні засідання парляменту України були лише у вівторок та середу, але це були дні напруженої праці. Прийнято закон „Про підприємства в Українській ССР", постанову „Про порядок введення в дію закону УССР про власність", схвалено в першому читанні і проєкт положення про порядок надання і вилучення земельних ділянок та проєкт закону „Про регабілітацію жертв політичних репресій в Україні". Особливо бурхливо проходило обговорення цього останнього проєкту, оскільки сот ні тисяч людей в Україні були репресовані, в тому числі й деякі депутати парляменту України.

Виступив голова постійної комісії у справах ветеранів, пенсіонерів, інвалідів, репресованих, малозабезпечених і воїнів-інтернаціоналістів Микола Науменко. Він повідомив, що процес регабілітації в Україні почався в половині 50-их років. Усього від 1953 року регабілітовано 485,457 осіб, але ще десятки тисяч судових справ чекають на перегляд і з тисяч і тисяч громадян не знято плями несправедливих звинувачень. На регабілітацію чекають тисячі людей, виселених з родинами без засобів для існування у віддалені райони, без права голосу, навіть без оголошення строку позбавлення волі.

Новий закон покликаний регабілітувати осіб, підданих необгрунтованим репресіям в Україні з політичних, соціяльних, клясових, національних, релігійних та інших мотивів. Дія закону поширюється на період від 1917 року і до моменту набрання ним чинности. У проєкті політичні репресії визнані несправедливими і незаконними, оскільки вони суперечать ідеям законности і справедливости, міжнародним пактам про права людини.

Складовою частиною регабілітації є відшкодування регабілітованим заподіяних матеріяльних втрат. Але через тяжке економічне становище в республіці грошова компенсація встановлюється тільки для осіб, які безпосередньо відбували покарання у вигляді позбавлення волі. Права спадкоємців репресованих на компенсацію за заподіяну моральну і матеріяльну шкоду можуть бути задоволені лише частково. Для відшкодування і виплати компенсацій регабілітованим протягом п'яти років необхідно відшукати 1,4 біл. карбованців.

Видатки на компенсацію особам, репресованим за рішенням союзних органів, мають здійснюватися за рахунок союзного бюджету, а примусово виселеним — за рахунок бюджетів відповідних рад. Більшістю голосів проєкт закону прийняли у першому читанні і передали на доопрацювання постійної комісії Верховної Ради України.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 1-ГО КВІТНЯ, в ЗСА мінімальна заробіткова ставка підвищилась на 45 центів, піднесуючи суму до 4.25 дол. на годину, але прихильники робітничого руху настоюють, що ця ставка повинна бути вища. Понад три мільйони американських громадян заробляють мінімальну ставку, а оборонці робітничих справ твердять, що теперішня підвишка не є достаточною, щоби робітники, які отримують мінімальну ставку, могли вийти зі стану убожества. Американська федерація праці домагається підвищення ставки до 5.75 дол. на годину до квітня 1994 року.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА поширив права кримінальних підсудних не погоджуватися з вибором лави присяжних на расовій базі. Це схвалення голосами 7 до 2 значно поширило попереднє рішення Верховного Суду з 1986 року, що дозволяло підсудним не погоджуватися на включення прокуратурою до лави присяжних осіб, які були цієї раси, що й підсудний. Тепер вирішено, що уживання прокуратурою расової бази у виборі лави присяжних є неконституційним.

ФЕДЕРАЛЬНА ДОРАДЧА рада ствердила, що Медікейд програма охорони здоров'я для вбогих, платить лікарям значно менші ставки за цю саму обслугу, як Медікер чи приватні фірми охорони здоров'я. Тому велика кількість лікарів відмовляються від обслуги пацієнтів, за яких платить Медікейд. Звітуючи Конгресові, Перевірна комісія платностей лікарям сказала, що Медікейд платить лікарям 69 відсотків цієї ставки, яку платить Медікер, а той і менше, коли йдеться про приватні фірми охорони здоров'я. У 44-ох стейтах країни лікарі відмовляються від участи у програмі Медікейд і саме низькі ставки платностей є найголовнішою причиною цього.

Україна змагається за повну суверенність, — каже кореспондент

Філядельфія, Па. — Газета „Філядельфія Інквайер" помістила у числі з 20-го березня аналітичну статтю Стівена Ґолдсіна, у якій він, розглядаючи проблеми в Совєтському Союзі на базі всесоюзного референдуму, ставить Україну, другу по величині і числі населення республіку, на центральне місце. Він твердить, що Москва змагається в першу чергу за включення України до союзу, бо без України СССР не буде ані імперією, ані великодержавою.

Автор каже, що в Україні іде тепер „спір" хто був першим: яйце чи курка. Українські урядові, культурні і наукові чинники, а також пересічні громадяни кажуть що насамперед були... вони. Перед процесом перебудови і демократизації, під час „перестройки" і тепер, союзний уряд використовував і використовує добрива України, продукцію сільського господарства і індустрії, робочу силу, здібних і кваліфікованих людей для втримання в першу чергу великого мільйонового партократичного апарату, найчисленнішої у світі, за виїмком Китайської Народної Республіки, армії, яка ще тепер нараховує коло 5 міл. вояків, військ міністерства внутрішніх справ, чорноберетних вбивць, незлічимої кількости кагебістів, внутрі країни і агентів за кордоном та іншої протеґованої зграї комуністів за кордонами СССР.

„Тепер ми, проголосивши свою суверенність ,— заявили авторові інформаційної статті поінформовані особи, — хочемо мати контролю над нашими добрами, внутрішнім життям, діяльністю міліції і органів державної безпеки, хочемо суверенітет закріпити конституцією і бачити його дію на практиці, а не тільки в теорії".

Україну дуже часто називають одною з найважливіших республік в союзі з огляду на її природні добра, індустрію, сільське господарство. Навіть Російська федерація ледве чи вижила б самостійно без тісних торговельних зв'язків з Україною. Референдум, на думку С. Голдстіна, дав також новий імпульс для національно свідомого елементу, або як їх в СССР називають, для націоналістів, які не захоплюються ідеєю нового договору, кон федерацією чи федерацією в „оновленому" союзі, а змагаються за повну незалежність і за належне Україні місце серед вільних народів світу. Республіка нараховує 52 міл. населення, поділена, очевидно, на більше і менше свідому частини, на комуністів і їхніх прихильників, які становлять касту партократів, що змагаються за непорушність їхньої екзистенції, і націоналістів, які проповідують ідею виходу України з союзу, проголошення повної незалежности і відкинення комуномосковської домінації.

„Важливим для нас є те — заявив перший затупник голови Народного Руху України Михайло Горинь, — що населення голосувало за суверенітет республіки".

(Закінчення на стор. 4)

ПАМ'ЯТКИ З МІТТЕНВАЛЬДУ

Клифтон, Н.Дж. — Як відомо, зустріч колишніх мешканців таборів у Міттенвальді відбудеться на Союзівці в днях 27-28-го квітня. Підготовчий комітет звертається з проханням до всіх міттенвальдців, щоб переслали, або привезли на з'їзд фотографії, хроніки, публікації, відзнаки, одностої, чи інші пам'яткові речі, щоб уможливити влаштування виставки під час зустрічі. Можна прислати копії знімок, грамот та документів. Всі речі повинні бути виразно підписані власником із з коротким описом, що цей експонат представляє. Після виставки всі речі повернуться власникам. Експонати слід висилати на адресу: Mrs. Luba Fedun, 19 Winding Way, Clifton N.J. 07012. Тел.: 201-773-8495.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загадкова політика Буша супроти Іраку

Кількакратно впродовж кризи в обширі Перської затоки, перед вибухом війни і під час неї, президент Джордж Буш заявляв, що Америка і її союзники не мають конфлікту з народом Іраку, тільки з диктаторським режимом Саддама Гуссейна. Буш не цурався називати оцього автократа найбільш драстичними іменами, прирівнюючи його до Гітлера і тавруючи його поведінку, як жорстоку, нелюдську, варварську. Формально війна йшла за звільнення Кувайту з-під окупації Іраку. Але Буш заявив раз виразно, що йдеться не так „про малу країну звану Кувайт", як про новий лад на Близькому Сході, де виключеною була б можливість наскоку однієї сильнішої країни на слабшу ради власної наживи. Війна скінчилася надсподівано швидко і з надсподівано малими людськими власними жертвами та з надсподівано страхітливим розторощенням збройного арсеналу Іраку. Це підбадьорило поярмлений Іраком народ курдів перевести збройне повстання. Спершу Америка посередньо сприяла тому повстанню, збивши навіть два іракські бомбардувальники, що їх Саддам — всупереч обіцянці, яку дав був генералові Норманові Шваркопфові, — вживав до здавлення повстання. Але на цьому закінчилося: Саддам Гуссейн перевів проти курдів протинаступ вірними йому частинам війська та водночас застосував, за своїм звичаєм жорстоку поведінку супроти цивільного населення території, охопленій цією громадянською війною. Яких 100,000 іракських військовиків, які відмовилися убивати цивільних земляків, та цивільних чоловіків, жінок і дітей, втекли на територію, яку все ще займають американські вояки. У минулому тижні Саддам Гуссейн проголосив, що повстання курдів здавлене, що уряд заведе внутрішній лад з „демократичними реформами" і відбудовуватиме країну з руїн, та що він залишається при владі. Читаємо, що президент Буш після довгих нарад з членами Ради Крайової Безпеки та розмов з лідерами союзницьких держав, рішив не втручатися у внутрішні події Іраку.

Чули ми коментар, що Буш і його союзники не хотіли допустити до розвалу Іраку, як одностайної держави, бо тоді ворожий Америці Іран поширив би свою територію і став би домінуючим чинником на всьому Близькому Сході. Читаємо теж в „Огляді тижневих подій" минулонедільного „Ню Йорк Таймсу" з 31-го березня, що Буш і його дорадники переконані на основі інформацій від американської розвідки і знавців відносин в Іраку, що Саддам Гуссейн все одно провалиться до кінця цього року — головно в наслідок гострої економічної кризи. Але це може бути тільки їхнім бажанням. У цьому самому коментарі „Н. Й. Таймсу" пригадується, що попередник Джорджа Буша у Білому Домі Роналд Реґен страшенне хотів скинути з диктаторського посту у Лібії протектора міжнародного тероризму Муаммара Каддафі, але це йому не вдалося.

Коли навіть ЗСА відкличуть з південної частини Іраку своє військо, і відповідальність за тривке перемир'я з Іраком впаде цілком на Організацію Об'єднаних Націй, то Америка залишиться на Близькому Сході найповажнішим військовим і політичним чинником: новою військовою базою та зростом авторитету. Змінилися відносини в арабському світі. Єгипетський президент Госні Муббарак, якого бойкотували, як наслідника Анвара Саддама, що підписав з Ізраїлем сепаратний мир у 1979 році, тепер став лідером цілої Арабської Ліґи з її 22-ма арабськими країнами. Зате втратив значення король Йорданії Гуссейн і голова Палестинської Визвольної Організації Яссір Арафат, бо обидва солідаризувалися були з Саддамом Гуссейном. На Близькому Сході нема ще спокою. На черзі дня стоїть хронічна справа їзраїльсько-арабського конфлікту і пов'язана з ним проблема палестинців.

Майбутність виявить, чи Буш не зробив помилки, що надто швидко припинивши воєнні дії, — всупереч поглядам ґенерала Нормана Шварцкопфа. Відпала міжнародна проблема Кувайту, але залишилася незавершена ще проблема Саддама Гуссейна.

Юрій Р. Рибак

ПОТРЕБА ПРОФЕСІЙНИХ СИЛ

Сьогодні люди шукають за працею з переконанням, що її брак викликала переходова економічна депресія. Але коли навіть ця депресія закінчиться і настануть нормальні часи, то далі для багатьох американських громад залишиться проблема знайти людей, які мали б знання потрібне для нового роду праці. Це ж поважна соціо-економічна ситуація, бо з одного боку зменшується число кваліфікованих осіб, що входять на ринок праці, а з — другого зростає запотребування на людей із глибоким та ширшим фаховим знанням. Цей стан викликала економічна трансформація, що виявилась у розмові нової технології, поширенні міжнародної торгівлі та зростаючому значінні нових та малих бизнесів.

Нова технологія уможливила людям стати більш продуктивними і створила чарівний ряд нових продуктів та услуг. І хоча варстатів праці більше, то, одначе, їхній характер змінився. Колись техніка масової продукції приголомшила була багато родів ремесла редукуючи їх до однорідних, повторних функцій виробництва. І цікаве явище, що у т. зв. high-tech індустріях, завважується більше запотребування на людську працю ніж досі у традиційних капіталовкладних. Вони потребують науковців і техніків для плянування нових продуктів та уліпшення існуючої техніки виробництва. Поряд з цим є велике запотребування на працівників обізнаних з діянням ринку, бож на новий продукт треба знайти відборців. Опорою індустрії є працівники, яким конечний вишкіл у користуванні найновішими засобами сполучення та опрацюванні даних на комп'юторах.

Подібно як у армії не самі генерали та старшини, але і вишколені вояки творять бойову одиницю, так вояками в індустрії є фахові робітники-співтворці якости продукту.

У ЗСА зростаюче запотребування на фахового робітника покривалось традиційно заступленням старої ґенерації новою, чисельнішою і краще кваліфікованою. Та це вже перейшло в історію, бо нині так мало залишилось, що нема з чого вибирати. А майбутність не рожевіша, адже більшість кандидатів на працю не підготована до її високо фахового роду. Ось, скажімо, у 1986 році білі робітники творили майже половину робочої сили, а з кінцем цього століття будуть тільки однією десятою. У тому самому часі робітники меншостей зростуть з 20 до 60 відсотків, а іміґранти задовольняться однією четвертиною. У висліді зовсім яскраво зарисовується структурна зміна на ринку праці, яка прямо накладає обов'язок на фахове шкільництво змінити систему вишколу.

Замало є, щоб показати людині тільки одну частину роботи, нинішні продукційні вимоги не можуть собі дозволити толерувати невишколених робітників, тому при організуванні фахового шкільництва наслідується системи Німеччини та інших европейських країн, де підростки у американських школах матимуть змогу рівночасного навчання і вишколу праці. Як досвід каже, багато людей вчиться найкраще у фаховій школі. Причина в тому, що працедавцям тяжко інвестувати у власний вишкіл, тому що дуже часто вивчений ними робітник приходить до конкуренції, яка платить краще, бо доляр завжди має свій чар. Тому і виглядає, що загальна співпраця індустрії зі шкільництвом–це користь для всіх. Ось, візьмімо, як приклад, німецьку світову фірму Сіменс, яка на 370,000 працівників виховує 20,000 термінаторів (apprentices) у 100 професіях, зорганізованих у 64-ох школах із 370-ма інструкторами коштом — у самій тільки Німеччині — 150 мільйонів долярів! У ЗСА деякі великі фірми мають свої школи як теж у деяких спілках праці її членом може стати тільки той, хто перейшов потрібний фаховий вишкіл.

У зв'язку з проблемою фахового робітника пригадалася розмова з одним із наших сеньйорів, що прибув до ЗСА сорок років тому. Ось уривок із запису на магнетнофонній стрічці:

...„Коли я закінчив народню школу і виявляв хист до ремесла то тато віддав мене на науку чи пак до терміну. По трьох роках практики і теоретичного доповнення у вечірній фахово-доповняючій школі, склавши відповідний іспит, я 'визволився' на челядника, себто фахівця у моїй ділянці. Та це було мені замало і постановив піти вище і перед самою Другою світовою війною осягнув фаховий ступінь майстра... Коли ж приїхав до ЗСА, прийняли мене на фізичну працю, а відтак перенесли на токарню. За якийсь час мій працедавець завважив, що я більше знаю ніж монотонне повторювання того самого і зробив мене провідником групи. Це відкрило мені двері до форманства. Коли прийшов новий власник і переорганізація то мене висунули у начальство, а недовго перед пенсіонуванням я став менаджером... Продовж моєї відданої і довгої праці в Америці я глядів на доляр не тільки як середник до життя, але і золоту можливість доповняти школами своє фахове знання. Ой, не легко, це все приходилось, однак чим більші були трудноці тим я відчував більше вдоволення у перемозі!"

Наш народ на рідних землях завжди мав велику пошану до ремісників, бо говорив: „У ремісника золота рука" і це актуальне теж нині тут, у діяспорі.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Яр. Климовський

Тріо бандуристів з України у Філядельфії

Вертаючись додому після відбутого турне в Канаді, тріо бандуристів зі Львова, в складі Михайла Барана і його двох синів Ореста й Тараса, вступило на три дні до Філядельфії відвідати своїх найближчих рідних.

Брат бандуриста Михайла Барана, Василь Баран, місцевий підприємець, до якого загостили бандуристи, кинувся, як кажуть, на всі боки, щоб на швидку руку влаштувати братові та братанкам концерт у Філядельфії. Час цьому задумові ніяк не сприяв. У суботу, 16-го березня ц.р., заля Українського Освітньо-Культурного Центру була зайнята, а це був єдиний день, у якому можна було влаштувати концерт, бо, згідно канадської перепустки, неділею кінчився її реченець. Єдиним виходом з положення був виступ у суботу поза містом. Вибрано залю Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Горшам поблизу Філядельфії. Тут щастя сприяло ще постільки, що в суботу вранці Радіогодина ім. В. Блавацького могла подати до відома про цей концерт.

Саме про цей концерт пишу оці рядки. Заля „Тризуба" вже на годину перед початком імпрези була виповнена. На підвищенні старий із сивим вусом козарлюга, а біля нього два молоді козаки-вродливці. Авдиторія рясними оплесками вітає бандуристів. Як тільки виконано першу пісню „Видиш, брате мій..." Лева Лепкого, оплески ще більше посилились.

З черги тріо порадувало нас двома піснями Марка Кропивницького — „Ревуть, стогнуть гори-хвилі" і „Гей, нум браття до зброї". Наступні дві пісні Михайло Баран переплів мистецьким читанням. Його виконання вірша Ґ. Коваля „Степ" було багате ритмічною невимушеністю, хистом акцентування відповідних фраз, умілістю передачі внутрішнього розвитку образу, як також переходом з однієї тональности в іншу, тобто акуратність інтонацій і модуляції голосу, не згадуючи вже самої дикції й артикуляції слова. Його подача тексту була на високому мистецькому рівні.

Наступні дві пісні — „Гей, літа орел" слова Т. Шевченка, музика К. Стеценка, внесли бадьорий настрій.

Триптих — „В горах грім гуде", „Гей видно село" і „Там на горі, на Маківці", виконав Михайло Баран. Про його хист інтерпретації та мистецької подачі я вже висловився. За ним виступив його син Орест, зобразивши думу — „Буря на Чорному морі". Вслухуючись у думу, ми опинились у стані наче якогось завороження — серед бурхливого моря, де бушує навальний вітер; нас заглушує рев морських хвиль; довкруги темно; ми в глибокому хвилюванні. За мить ми стрепенулись, і стало питання: невже ж Орест — маґ, чаклун?, бож підкорити стільки людей своєму впливові, — це не абияка сила мистецтва. Орестове виконання цієї історичної думи, — це зеніт майстерности.

Після перерви тріо виконало три пісні. Виступивши терцетом, з черги слідував дует — Тарас на цимбалах, Орест на бандурі, виконали „Запорізький марш" і в'язанку народних мелодій. Сольо на кількох сопілках виконав Тарас під акомпаньямент Ореста на бандурі. Знову у подумки хотілось запитати: невже при закритих вікнах і дверях (хоч „тризубівка" серед гаю) дістались на залю якісь щебетливі пташки? Музичні ефекти, як буря на морі, чи наслідування пташиного співу — це наче в музиці своєрідна ономатопея. Тарас виявив себе неперевершеним сопілкарем.

Далі ми милувались піснею „Гей, браття опришки" у виконанні Михайла Барана. Ще раз виступило тріо з двома піснями, а перед тим виступив з народним гумором і власними віршами Михайло Баран. На закінчення — художнє читання. Прочитав маестро Михайло „Ми гайдамаки" О. Маковея і „Відродись героєм" Г. Практика.

Національним славнем батько і сини, разом із слухачами-глядачами, завершили незабутній концерт, у якому ми чули Михайла Барана, з його баритоном, широкого діяпазону й гарної барви, як і його синів, з їх приємними голосами; при звуках бандур вони створювали гармонійний акорд, і за те їх спонтанними оплесками нагороджувала розентузіязмована авдиторія. Глибоке і сильне враження викликала трійка цих, високої кляси мистців-віртуозів. Ця славна трійка — це широковідомі в Україні і поза Україною заслужені мистці та лавреати республіканських і всесоюзних конкурсів. Вони виступали сливе в усіх республіках Совєтського Союзу і в Західній Европі — в Празі, Парижі, Мюнхені та інших великих містах. Втрійку виступають вони уже 25 років, — тобто Орест і Тарас грають і співають від дитячого віку. Тріо бандуристів відбуло понад дві тисячі концертів й обслужило понад п'ять мільйонів слухачів-глядачів. Провідний їх принцип: „Буди минуле — клич у майбуття". Прощаючись, сімейне тріо сказало нам „До милого побачення" в ЗСА наступної осени.

Омелян Твардовський

КРАВЧУК І О. БЕРДНИК ПРО „СТЕЖКУ ДО ХРАМУ ЗГОДИ"

II.

Л. Кравчук: Сили народу безмежні. Попри всі злигодні і нещастя, зраду і підлість, підступи та насильство, народ торував шляхи до щастя. Не раз і не двічі на цих шляхах доводилося підніматися на Голгофту. Український народ не просто ніс Хрест страждань, не просто пив до дна гірку чашу муки. Змисл сходження на священну гору полягає в спокутуванні гріхів — своїх і чужих синів. Триває ця покута й нині. Але наш народ великодушний. Він прощає і своїм недругам і тим своїм дітям, які стократ зрікалися його ще до третіх півнів. У цьому велич нації, її сила. Однак Україна в праві розраховувати на те, що її воістину біблейське терпіння буде винагороджене достойним життям. До нього треба йти через копітку напружену працю, через вільний труд вільного виробника, не відчуженого від засобів виробництва, справжнього господаря на своїй землі.

О. Бердник: Я згідний із Леонідом Макаровичем (Кравчуком). Якщо на історичному полі проявилися на подив усьому світові такі титанічні душі, про яких ми згадували, таке буйне віття з багатющими плодами духу й розуму, то можна уявити, яка бездонна криниця творчого серця народного, як глибоко сягає таємничий психогенетичний корінь Національного Древа у далеч віків. Не спопелили нас вороги, не зтлумили яничари, не затьмарили синівської любови хмари забуття і втоми! З чого починати пробудження? Воно вже почалося. Воно й не переривалося. Гіпнотичний сон заколисує нас з прадавности. Може тисячоліттями витає над Рідним Краєм кажаняче крило Нечистого! Ми — довірливий, щирий, щедрий народ. Нам треба бути пильнішими, гострозорішими, пам'ятаючи, що не лише Біосфера розділена на хижаків і травоїдних, паразитів та господарів, втікаючих і доганяючих, кровопивців і тих, з кого смокчуть кров...

„Молодь України": Верховна Рада України ухвалила хвилюючий документ сучасности — Декларацію Незалежности. На якусь мить хвиля духовної евфорії об'єднала практично всіх — правих, лівих і центристів. Чи є можливості частіше знаходити такі винятковї моменти для згоди? І в чому вбачаєте такі можливості? І що заважає досягненню „чуття єдиної родини" при вирішенні всіх життєвих проблем республіки і світу?

Л. Кравчук: Верховна Рада Української ССР ухвалила ряд документів, навколо яких об'єдналися практично всі депутати. Не лише Деклярацію про державний суверенітет України, а й, скажімо, Закон про економічну самостійність. Ми ратифікували Договір між Українською ССР та Російською РФСР. Це свідчить про значний політичний творчий потенціял депутатського корпусу, величезні запаси доброї волі. Проте є небезпека того, що ці резерви не будуть використані вповні. Всі ми стали очевидцями скочування частини опозиції на шлях відкритої конфронтації, бльокування роботи парляменту. Коротка і драматична історія її взаємин з Компартією України говорить про відверте небажання ряду нових політиків вести зважений, конструктивний діялог, про непомірні групові особисті амбіції і навіть схильність на практиці відмовлятися від гучно декларованих демократичних гасел. Що ж, народ розбереться, хто є хто. Я ж своє завдання бачу в тому, щоб через з'ясування різних позицій всіляко сприяти налагодженню такої діяльностю парляменту, яка була б по-справжньому корисною народові.

О. Бердник: Можливостей для братерської згоди — безліч. Ясна річ, навіть в одній сім'ї поміж братами й сестрами виникають протиріччя, вирують розмаїті пристрасті, виявляються унікальні характери. Мудрий батько, щира мати ніколи не посміють деспотично нівелювати духовне розмаїття дітей. Навпаки — це щастя, коли кожне дитя неповторне. З таких іскринок винятковости тчеться дивовижне тло душі. А що ж говорити про єдину національну сім'ю? Тут на часі щедра толерантність, розуміння глибокої причинности тих або інших явищ подій, настроїв. Зруйнувати лад у суспільстві, посіяти зуби дракона в душі сучасників можна і під прапором таринії і під хоругвами демократії... Чуття єдиної родини (і в національному пляні і в світовому) прийде лише тоді, коли Люди Землі захочуть виробити спільний Критерій Буття і діятимуть тотожно з ним. Покищо — ми діємо наосліп, під

(Закінчення на стор. 4)

Ірина Камінська

„УКРАЇНЦІ В ЧИКАҐО ІЛЛИНОЙ"

Під таким заголовком в Чикаґо появилося піонерське книжкове видання — писаний портрет громади — впродовж майже сто років (1880-ті роки до 1988-89-их). Виїмковість цього видання велика. „Героями" є люди, які, гуртуючись в місцях свого поселення, причинилися до формування, а опісля збереження оцього суспільно-національного явища — Чикаґо й околиць, якому на ім'я українська громада.

Потреба написання історії українських заокеанських поселень виринала не один раз. Тема поселення в Чикаґо й Іллиной була предметом кількох університетських праць, кількох популярних брошур, появлялися статті, спомини. Повне, однак, опрацювання, чи хоча б синтетична компіляція історичних матеріялів цілого періоду, чекали „свого часу". Такою нагодою став Ювілей Тисячоліття. Дуже добре сталося, що Ювілейний комітет, до багатої програми святкувань включив постанову: залишити тривалий слід і видати Пропам'ятну книгу, не лише святкового періоду, але таку, що охопить столітню історію життя й досягнень тут українців.

За це діло взялася д-р Дарія Маркусь — головний редактор і упорядник книги, при співпраці редакційної Комісії в складі: ред. Іванна Ґорчинська, д-р Василь Маркусь і проф. Мирослав Семчишин. У висліді великої праці над матеріялами, опитуванні живих ще свідків (Катерина Баран, д-р Семен Кочій, інж. Степан Куропась) — їхні розповіді дали повніше розуміння початків української еміґрації, постав історичний образ і він став основою збірника-довідника, документу епохи.

Книга привертає увагу своєю гарною графічною формою й елеґантним викінченням на темновишневому тлі обкладинки золотими літерами виписаний заголовок, а вгорі віньєта свв. Володимира і Ольги. Графічне оформлення Романа Завадовича.

У основний зміст, що охоплений трьома великими частинами, вводять: добре обдумана передмова, більша стаття англійською мовою, історичний огляд впливу християнства на українську культуру, авторства історика-чикаґівця Юрія Гаєцького, — ввесь бо збірник є пропам'ятою книгою тисячоліття, і резюме англійською мовою в редакції Дарії Маркусь.

Перша частина включає дві праці: перша, історичний нарис д-ра Мирона Куропася, під кольоритним заголовком „Українські піонери американських прерій", що подає історію української еміґрації від перших поселень аж до Другої світової війни. Її читається „за одним віддихом": пребагатий зміст, цікаві постаті, особливо, д-ра Володимира Сіменовича, який людиною число *один*, лідером в організуванні української громади самих початків. Цікавий підрозділ: Від Русинів до Українців, цікаві дані про участь у Світовій Виставці українців у 1933 році, на якій був зорганізований український павільйон, і багато інших.

Друга праця авторства д-ра Василя Маркуся охоплює час від 1948 року до 1988-го. Це перше, мабуть, синтетичне, навіть якщо дуже обмежене розмірами книги, опрацювання теми „Українська громада після Другої Світової війни". Після короткого зауваження, що немає даних про участь українців у війні в лавах американської армії, бо цілком певно, після війни не повернулося до Чикаґо понад 300 молодих людей. Це позначилося значно на тяглості громадського життя. Наплив переселенців з Европи сприяв творенню нового обличчя громади, нових організованих форм.

Дальший перелік заголовків підрозділів дасть уяву про зміст. Ось вони: Переселення українців з Европи; Церковне життя; Громадське життя; Політизація українського життя; Організації нової еміґрації; Інші суспільні організації; Деякі громадсько-суспільні акції; Участь українців в американському політичному житті; Збереження культурної спадщини; Шкільництво; Музично-співацькі колективи; Театр; Народний танок; Балет; Образотворче мистецтво; Літературне життя; Учені й українська наука; Преса і видавництво; На хвилях етеру; Економічне життя; Українці в Чикаґо; та ширша українська громада. Цей останній розділ становить заключення цього, цікавого і потрібного опрацювання. Тим більше, що в ньому теж і „спроби деякої критичної аналізи окремих аспектів цієї спільноти в Чикаґо".

Наступна друга частина, — це історія українських церков в Чикаґо і околиці. Тут у першій групі історія десяти українських католицьких церков, опрацьована І. Ґорчинською та іншими, з найстаршою з них — катедральним Собором о. Миколая. Історія усіх цих церков подає час і обставин їх заснування, а з цим і подаються прізвища отців-настоятелів, прицерковні організації і їхня праця тощо.

Парафії чикаґського Деканату Української Автокефальної Православної Церкви опрацював М. Семчишин. Це зроблено на основі подібного ключа, як і про українські католицькі парафії. Тут дуже цінним є представлення автором невідрадних умовин, серед яких поставали православні парафії, як теж подані причини численного переходу греко-католиків до Православної Церкви. В розділі шість православних парафій, у тому хронологічно найстаршою є парафія катедрального Собору св. кн. Володимира. Катедра св. Покрови Української Автокефальної Православної Церкви, Соборно-правної, опрацьована окремо. Автор — М. Левченко.

Третю групу становлять Євангельсько-Бабтистські Церкви чикаґської Митрополії; опрацював Анатоль Горинський. Цікава і давна історія постання: в 1911 році. Є також інформація, що багато українців є членами американських бабтистських і євангельських церков.

Треба ще відмітити, що в історичному омовленні присвячено відповідні уступи землякам національно неопреділеним, які опинилися поза українською громадою, як також подано генезу таких Церков, як Закарпатська Греко-Католицька і Православна Карпато-руська.

Третя велика частина — це „Довідник організованого українського життя, вхоплений у 1988/89 рр.". — Це наче усучаснений реєстр українських організацій і установ. Ця частина не претендує на енциклопедичну стислість і стиль (з передмови). Довідки в цьому розділі писали члени даних організацій. (Організації мали можливість заплатити за одну або дві сторінки, враховуючи і фотографічний матеріял). У цій частині біля 168 організацій та установ і вони дуже добре згруповані. Ось головні групи: Прицерковно-парафіяльні організації; Громадсько-суспільні й мирянські організації; суспільно-політичні організації; Культурно-освітні організації й установи; Братські забезпеченеві організації; Мистецькі ансамблі; Жіночі організації; Ветеранські організації; Молодечі організації; Спортові організації; Професійні організації; Економічні й фінансові оорганізації й установи; Фундації; Реґіональні організації; Преса і інформація; і Радіопередачі.

Кінцевим розділом є Ювілейні матеріяли: опрацювання про працю Ювілейного Громадського Комітету пера І. Ґорчинської, й пребагатий фотографічний матеріял — альбом. Окремо опрацьований акт посвячення пам'ят-

(Закінчення на стор. 4)

Річні загальні збори ФКК „Самопоміч" в Ню Йорку

Владика В. Лостен започатковує збори молитвою.

Фото Я. Кулинича

Президія загальних зборів кредитівки „Самопоміч".

Ню Йорк, Н. Й. (В. Левенець). — В неділю, 17-го березня ц. р., тут у приміщенні академії св. Юра відбулися 40-ві загальні збори Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку, однієї з найбільших, а зглядно найсильніших фінансових українських установ на східньому побережжі З'єднаних Стейтів Америки, а може у цілій діяспорі. Кредитівка була заснована 19-го травня 1951 року невеликим гуртком членів товариства „Самопоміч", які склали зі своїх скромних заощаджень 314,25 долярів та обрали керівні органи кредитівки, може й не були свідомі ще тоді, що установа виросте за 40 років у велику фінансову установу з майном 186,208,819 долярів і власним капіталом у висоті 23, 740, 407 долярів. Якщо до цього додати, що українська ФКК „Самопоміч" видає пересічно кожного року понад 250,000 долярів на виховні, громадські, церковні, молодечі, культурні, наукові, харитативні та інші цілі, то українська громада Метропольного Ню Йорку і ціла діяспора може бути горда з того факту, що 40 років кропіткої праці відданих керівників і працівників кредитівки не пішли намарно.

До цього треба додати, що ФКК „Самопоміч" й подібні кооперативи в багатьох місцевостях ЗСА і Канади становлять основу допомоги потребуючій Україні, яка змагається за своє належне місце серед вільних народів світу, то нечленам, а головно тим особам української національности, які тримають більші суми в чужих банках і не є членами кредитівки, повинно бути соромно, що вони не маршують сьогодні спільно з великою українською спільнотою до великої мети — здобуття власної незалежної і самостійної української держави.

Свого часу відомий кооперативний і громадський діяч Омелян Плешкевич, стаття якого була поміщена у „Свободі" і журналі „Самопомочі" „Наш Світ", заявляв, що 60 кооператив у діяспорі мають трохи більше як 125, 627 членів. Це тільки 8 відсотків українського люду, але вони все одно зуміли нагромадити один більйон 262 міл. долярів ощадностей. Які були б результати нашої праці, якщо б наші кредитівки мали принаймні пївмільйона членів з усіх майже двох мільйонів українців у діяспорі? О. Плешкевич і на це дає відповідь, але це не є темою сьогоднішнього звітування.

Цьогорічні загальні річні збори у 40-ву річницю існування ФКК „Самопоміч" в Ню Йорку були не тільки багатолюдні, але передусім ділові. Заля була виповнена по береги, дирекція кредитівки, до якої входять (подаємо без титулів) Роман Гуглевич, почесний президент, Богдан Кекіш, президент, Іван Винник, заступник, Іван Флис, секретар і правний дорадник, Іван Сєрант, скарбник, Любомир Зєлик, секретар української мови, Ярослав Оберишин, управитель, Микола Ганущак, референт членства, Стефан Качарай, член і Мирослав Шміґель, член, подбала про відповідну репрезентацію. Серед присутніх ми бачили (вже кілька років підряд) Владику Василя Лостена, єпископа стемфордської епархії, ігумена і пароха церкви св. Юра о. Патрикія Пащака, ЧСВВ, генерального вікарія згаданої епархії, о. Петра Огірка, президента Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА) інж. Дмитра Григорчука, колишнього довголітнього головного касира „Самопомочі" інж. Романа Раковського і голову Відділу Об'єднання „Самопоміч" Михайла Юзеніва.

Збори відкрив і ними проводив президент кредитівки д-р Б. Кекіш, щиро вітаючи почесних гостей, гостей з України і всіх присутніх членів. Після спільної молитви, започаткованої Владикою Василем, вшановано однохвилинною мовчанкою тих членів, які між каденціями відійшли у вічність. Таких було дуже багато, бо аж 452 особи. Запропонований предсідником порядок нарад був прийнятий одноголосно. Также було прийнято протокол з минулорічних зборів, що його прочитав інж. Л. Зєлик. У точці звітування короткі доповнення до своїх надрукованих в окремій книжечці звітів подали: президент Б. Кекіш, який повідомив членів про заходи кредитівки встановити Фонд допомоги Україні в сумі 100,000 долярів, допомогу з якого дирекція буде узгіднювати з новообраним Координаційним Комітетом Допомоги Україні. Доповнення до звіту Б. Кекіша друкуватиметься окремо в журналі „Наш Світ". Головний касир д-р І. Сєрант подав докладний основний звіт і запевнив членство, що кредитівка має здорову фінансову базу, прибуло 782 нових членів, активи зросли у порівнянні з 1989 р. на 16,541.000 долярів, а власний капітал становить 23, 740.407 долярів (звіт І. Сєранта також буде поміщений в „Нашому Світі"). За Кредитовий комітет звітував голова Михайло Савицький, а за Контрольну комісію — Стефан Турчан.

Після звітування відбувся обмін думок між деякими членами і членами дирекції, зглядно були питання і задовільні відповіді.

Президент кредитівки Б. Кекіш вітав о. пароха П. Пащака з приходом до здоров'я, а присутні відспівали любленому духовникові грімке „Многая літа". Після прийняття звітів і уділення абсолюторії з привітами виступили: Владика Василь Лостен, о. П. Пащак, ЧСВВ, президент ЦУКА Д. Григорчук, який має своєрідний спосіб комунікації з громадою і колосальне знання про працю української кооперації в діяспорі. Він передав нюйоркській кредитівці плякету від ЦУКА з нагоди 40-ліття. Владика Василь і о. парох П. Пащак дякували кредитівці за постійну допомогу на церковні цілі і бажали керівникам кредитівки ще більших успіхів у майбутньому.

Зі словами привіту виступили також пор. Лев Футала, президент кредитівки СУМА в Йонкерсі, Ярослав Федун з Пассейку, Юрій Ференцевич, президент кредитівки в Джерзі Ситі, представник кредитівки з Нюарку Цяпка та гості з України, зокрема голова банку „Дністер" Володимир Гресик.

Статутово цього року закінчувалася каденція трьом членам Ради директорів, а саме: І. Сєрантові, Я. Оберишиному і І. Винникові. Номінаційна комісія, головою якої був д-р Аскольд Лозинський, запропонувала присутнім переобрати згаданих членів до Ради. Тому що інших кандидатів зі залі не було, названі осо- аклямацію.

Коротко виступив також М. Юзенів і від імени Відділу „Самопомочі" подякував кредитівці за щедру допомогу для Відділу і секції сеньйорів та заявив, що в 1990 р. Об'єднання „Самопоміч" отримало 23,000 долярів допомоги для праці і винагороди для уряднички. Забирали ще голос у точці „різне" Ю. Малаховський у справі Дому для старших, М. Чорний дякував за допомогу Школі гри на бандурі, Б. Качор пропонував більше опікуватися бездомними, головно людьми з України. Інші пропонували, щоб Рада директорів припильнувала більшої дискретности працівників, то тим самим збільшиться кількість членства, І. Раковський подякував за щедру пожертву для хору „Думка" для фінансування поїздки в Україну, а ред. І. Длябога, голова Комітету об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Відділ УККА, вітав збори від громади і спростовував твердження, що нема молоді. На його думку, молодь є, вона готова до праці — „даймо їй дорогу". Кінцеву молитву проказав о. П. Огірко і передав привіт від кредитівки в Бостоні, де він раніше резидував. На цьому річні збори закінчились, але не закінчилася праця керівництва кредитівки, яка в теперішніх часах економічної нестабільности вимагатиме від них особливої натуги.

Кредитівка гостила присутніх перекускою, скромнішою, як минулими роками, а заощаджені гроші передасть у Фонд допомоги дітям Чорнобиля.

Плян Чорнобильської комісії

Чорнобильська комісія Світової Ради Суспільної Служби СКВУ повідомляє, що плянується в близькому майбутньому створення інформаційного центру, де збиратимуться копії наукових статтей, що досліджують наслідки Чорнобильської катастрофи; видання інформаційного бюлетеня для зацікавлених людей і установ, у якому подаватимуться звідомлення про вищеназвані дослідження.

Потреба для такої інформативної праці наявна через різні причини: надходять листи від установ і осіб з побажаннями, щоб отримати детальні інформації про наслідки катастрофи; за минулий рік вийшло в міжнародній науковій літературі 150 праць з описом таких дослідів — з України таких праць майже немає; розпочалися різні акції типу Поміч дітям Чорнобиля, а неясно, якої власне помочі потрібно.

Бюлетень виходитиме неперіодично, але є намір видавати одне число на 3 місяці разом із Екологічною комісією при СКВУ. Зацікавлених просимо подати свою адресу до бюра СКВУ по можливості разом з переказом на 10 долярів за річну передплату.

Для того, щоб наша комісія діяла справді як координуюча установа, нам потрібна співпраця фахівців і подібних громадських комітетів. Просимо зокрема про дописи від фахівців-лікарів, радіологів, фізиків, ядерних інженерів, хеміків. Від комісії можна отримати список наукових праць, що появилися за останні роки, а за замовленням теж відбитки таких праць. Одне з головніших завдань комісії — передавати такі інформації науковцям в Україну і заохочувати їх до оприлюднення своїх дослідів.

Марко Горбач

У ТРИДЦЯТЬ ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ОЛЬГИ ШУСТ

яка відійшла у вічність 9-го квітня 1959 р.
відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

у вівторок, 9-го квітня 1991 р., о год. 9:30 ранку
в церкві св. Юра в Ню Йорку
Про молитви просить
син — ВАСИЛЬ ШУСТ

Ділимося сумною вісткою,
що у вівторок, 2-го квітня 1991 р. відійшла у вічність
на 83-му році життя

бл. п.

АННА БАРНЯК

ПАНАХИДА в четвер, 4-го квітня 1991 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОН в п'ятницю, 5-го квітня 1991 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а опісля на цвинтар Hollywood, **Юніон, Н. Дж.**

Залишені у смутку:
ближча та дальша родина в Україні
та приятелі в ЗСА

Головна Управа
Асоціяції Українців в Америці
ділиться сумною вісткою із своїм членством
та українським громадянством,
що дня 13-го березня 1991 р. відійшов у вічність

сл. п. мґр.

МИКОЛА НАГІРНЯК

провідний член Головної Управи АУА, член Редакційної Колеґії „Нашого Голосу", офіціозу АУА, активний член Патріярхального Відділу в Трентоні, Н. Дж. та інших громадських організацій.

ПАНАХИДА була відпралена 15-го березня, а ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА 16-го березня 1991 р., а відтак ПОХОРОН на цвинтар св. Марії в Трентоні, Н. Дж.

Родині покійного висловлює глибокі співчуття

Головна Управа АУА

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУСІ

бл. п.

СОФІЇ (КЕЛЬМАН) ЮРЧИНЮК

буде відправлена

П А Н А Х И Д А

в неділю, 14-го квітня 1991 р. (Провідна Неділя), о год. 12:30 по пол.
в Бавнд Бруку, Ню Джерзі

Панахиду відправить митр. прот. Михайло Земляченко з участю церковного хору ім. Лисенка церкви св. Покрови в Кліфтоні, Н. Дж. під дириґуванням Миколи Пасічника.

До участи в Панахиді запрошують друзів та знайомих:

чоловік — **МИКИТА**
сини — **МИХАЙЛО**
ВОЛОДИМИР з дружиною МАРІЙКОЮ
внуки — **ЛАРИСА і ВОЛОДЯ**

ІНВЕСТУЙТЕ В УКРАЇНУ, ЗБІЛЬШІТЬ ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

В СТОЛИЦІ УКРАЇНИ ВІДДАЛИ ЧЕСТЬ КОБЗАРЕВІ

Київ.— Як інформує газета „Культура і життя", тут відбувся вечір, присвячений Тарасові Шевченкові. Заля київського Палацу Культури „Україна" зібрала тих, кому небайдужа доля України, кому дороге ім'я найгеніяльнішого з її синів— великого Кобзаря. Якось вже надто скромно пройшли 177 -мі роковини з дня народження Т. Шевченка, і присутні у залі письменники, критики, культурологи, композитори, художники, цвіт гуманітарної інтеліґенції України— розуміли: тут, на урочистому вечорі, не слід співати солодкоголосих хоралів поетові— його велич того не потребує, але нинішня днина вимагає щирих, відвертих, виболених слів, що йдуть від самого серця.

З нашого народу, з його кріпацької поганьбленої нуртовини вийшла на світові орбіти людина, прізвище якої засвоїли всі европейські мови, сказав на відкритті голова Народного Руху України, секретар правління Київської організації Спілки Письменників України поет Іван Драч. Нам треба ще рости й рости, щоб колись, можливо, дорости до розуміння його духа державности, національної ідеї, твердого усвідомлення вільної України, яке перейшло б у нашу кров, у повсякдене буття.

Лавреат Шевченкової премії цього року, відомий літературознавець Іван Дзюба, згадав недавні часи, коли отакі зібрання на честь Тараса Шевченка були чи не єдиною можливістю для національно спраглих людей висловити спільний біль і спільні сподівання на краще майбутнє. Сьогодні у нас можуть бути різні переконання, але ми всі об'єднані ідеєю України, Шевченковою зорею, під якою бачимо долю України,— сказав він.

Цей день є святковим для українців у цілому світі, зазначив директор Канадського Інституту Українознавчих Студій Богдан Кравченко. У містах і селах Канади, Бразилії, Австралії, ЗСА, інших країн Шевченків день відзначають концертами і зборами. Кобзар— винняткова постать у світовій літературі, він рівно належить до багатьох світів, закінчив думку науковець.

Своє слово про поета виголосили Євген Сверстюк, Олесь Чорногуз, Василь Швець, Олекса Ющенко, Олександер Білаш. Вірші, присвячені генієві України, прочитали Дмитро Павличко, Павло Мовчан, Микола Руденко, Валерій Ілля, Іван Малкович.

Віддати шану Кобзареві прийшли представники Верховної Ради, міністерства культури, Спілки Письменників УССР. Небуденний, святковий настрій підтримали майстри мистецтв і художні колективи України, які на закінчення вечора дали концерт.

„Українці в Чикаґо..."

(Закінчення зі стор. 2)

ника свв. Володимирові й Ользі, що відбулося в жовтні 1989 року. Цей акт став нагодою до величавої громадської маніфестації-єднання під кличем: „Українці всіх країн єднаймося!" Цей розділ збагачений виїмкової історичної ваги світлинами: присутніми були гості з України: Микола Горбаль з дружиною, Володимир Яворівський, д-р Володимир Мокрий, з Польщі і, очевидно, найвищі представники політичного життя Чикаґа — майор Р. Дейлі, сенатор Пол Саймон, В. Дудич, М. Куляс — українські політичні представники. З української сторони прибув особисто Блаженніший Патріярх Мстислав, який поруч Владики Іннокентія, Владики Константина й цілого Комітету Тисячоліття на чолі з дир. Романом Мициком, разом зі всіми присутніми завершували торжество Тисячоліття. Цей розподіл опрацював В. Маркусь.

Дуже старанно опрацьований хронологічний перебіг всіх видів відзначування Ювілею Тисячоліття: дуже цінними інформації про конференції, які відбулися з участю світової слави науковців і, світлини, світлини... їх маса і всі цікаво вкомпоновані в писаний матеріял. Після альбому фотографій поміщені привіти: від президента Роналда Реґена, від віцепрезидента Джорджа Буша, губернатора Джіма Томсона; з України привіти від Івана Геля. Далі поданий список жертводавців на Комітет Тисячоліття. — Це кінець книги, а на початку подано повний склад Комітету Тисячоліття, почесних і діючих членів. очоленого Романом Мициком.

Книга має 395 сторінок. Це чудова пам'ятка. Не поменшує вартости книги, що деякі світлини могли бути якісно кращини. Немилим випадком є брак згадки про адвоката Левка Казанівського, який був протягом обох каденцій асистентом справ етнічних губернатора Дж. Томсона. Шкода теж, що подане від „Лицарів Колюмба" їхнє табльо членів є з підписами тільки англійською мовою. Варто було б їм дати дані про цю організацію, її історію.

Це вартісна і книга-документ і книга-альбом, до якої хочеться знов і знов повертатись. Книжку в ціні 20 дол., можна замовляти в Кредитівці „Самопоміч" в Чикаґо: Selfreliance Federal Credit Union, 2351 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622.

65 років існування Союзу Українок Америки

Відзначення бенкетом 65 років існування Союзу Українок Америки в Дітройті 17 березня 1991 рρку, дало нагоду пригадати громаді цю довголітню, корисну, віддану працю українського зорганізованого жіноцтва. Керуючись розумом і серцем, жінки ставали в авангарді дій, які приносили не тільки успішні розв'язки проблем, але й добру славу українському імені.

Бенкет відкрила О. Лончина. Вона привітала гостей та голову Централі Марію Савчак. Далі провадила бенкетом Н. Гевко.

Полум'яний оратор д-р Маруся Бек розповіла про початки цієї організації, яка розвинулась з церковних сестрицтв. У кожній ділянці суспільного життя жінки були часто рушійною силою, випереджаючи навіть мужчин. В колі своєї родини вони плекали українські традиції, зміцнюючи та передаючи своїм дітям почуття національної свідомости. З оправданою гордістю може українське жіноцтво глядіти на пройдений шлях своєї організаційної діяльности.

Марія Савчак, голова Союзу Українок Америки, якій відспівали „многоліттвіє", подала огляд історії СУА та численні ділянки нашого суспільного життя, в яких Союз Українок брав інтенсивну участь. Опираючись на досвіді праці в краю, жінки продовжували суспільну працю в Америці, пристосувавши її до місцевих обставин.

Конвенція 1932 року довела до встановлення Централі, яка почала інтенсивну працю, що увінчалася заснуванням цілого ряду відділів. У проводі стали такі визначні постаті як Чикаленко-Келлер, Лотоцька, Шустакевич. Цілий час Союз підтримував контакт з краєм, брав участь в історичному Конґресі в Станиславові в 1932 році. В 1948 році створив Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

У всіх вагомих подіях життя української громади, які вимагали помочі в якій-небудь формі, українське зорганізоване жіноцтво віді грало видатну ролю. Чи це була пацифікація, голод, переселенча акція, Чорнобиль, жінки завжди приносили значну поміч. Стипендії для студіюючої молоді, поміч Україні чи то у формі медичного приладдя, книжок, харчів, ліків, грошей — все це є предметом запобігливої праці членкинь Союзу Українок. Журнал „Наше Життя" існує вже 47 років, тепер поширюється також на Україні. Зорганізований жіноцтвом в Ню Йорку Музей здобув собі признання серед американської публіки.

В мистецькій частині Марія Назаренко відспівала ряд народних пісень при супроводі Ліди Цісарук. Вміло орудуючи своїм приємним голосом, вона викликала повне задоволення публіки. Ольга Гриньків відчитала вірш, який звеличував працю жінок, які, де б не були, „створять куток України". Марта Шехович в гумористичний спосіб описала уяву гостей з-за океану про життя в Америці.

Доказом живучости Союзу Українок було „Хрещення" нового, 115-го Відділу, що складається з молодих жінок-професіоналісток. Його існування стало наслідком наполегливої організаційної праці Ліди Колодчин. Сам акт „Хрещення" повний мальовничої символіки. Новий відділ одержав вінок на доказ злуки з існуючими відділами, та довгу стяжку, яку членкині нового Відділу тримали, коли до них підходили голови відділів, бажаючи їм успіхів у праці.

Членкині новоствореного 115-го Відділу Союзу Українок Америки в Дітройті.

Бенкет приготовив комітет під проводом д-р М. Балтарович та М. Конюх. Провадила бенкетом Н. Гевко. Їй належаться ґратуляції за його вміле проведення.

Початкову молитву провів о. парох Христофор Войтина, ЧСВВ, кінцеву — Єпископ Олександер Биковець. Закінчено бенкет національним гимном.

Володимир Баран

Кравчук...

(Закінчення зі стор. 2)

впливом емоційних імпульсів або під тиском психонавіювання політиків, засобів масової інформації, страху, а ще частіше — в потоці життєвого сновидіння. Ми спимо наяву, ми не творимо свідомо тих або інших явищ, вони з нами трапляються. Приймаючи Декларацію Незалежности, Український Парлямент діяв пробуджено. Відчувалося, що в приміщення Верховної Ради незримо ввійшли леґіони прабатьків та пращурів, очікуючи результату тисячолітньої духовної реакції, яка кипіла так довго в соціяльному алхемічному тиглі України. Оце містеріяльне дійство, що завершилося так конґеніяльно, показало, що Душа Нації жива і може діяти монолітно. Так от: можна й далі досягати таких моментів Істини, якщо прислухатися до волі мертвих, живих і ненароджених. Тоді забудемо, хто правий, хто лівий. Будемо Дітьми Єдиної Матері...

„Молодь України": Громадська думка світу з тривогою осмислює події, що потрясли в останні роки споруду Совєтського Союзу. Є загроза розпаду нашої титанічної країни, а відтак — повної зміни геополітичної ситуації. Радикали радіють: падіння останньої імперії! Консерватори жахаються: зрада заповітам Івана Калити, Грозного, Петра Першого, всіх інших „збирачів" Великої Держави, з могутности й слави якої дивувався світ! Центристи і твердомислячі громадяни хвилюються: що виросте на руїнах ґрандіозного Вавилону? Чи не можна трансформувати нашу хаотичну багатонаціональну мішанину в реальне Братерство Націй та Племен? Чи хочете Ви розділення Союзу на десятки повністю незалежних держав, політична, духовна та екологічна орієнтація яких буде визначатися лише грою внутрішніх сил. Чи волієте Ви збереження спілки Народів на якійсь нерушимій основі? І чому? Якщо наші Народи вирішать зберегти й зміцнити Братерство, то які шляхи до нього? Яка Стежка веде до Храму Згоди? Як осягнути повний суверенітет України (це стосується й інших народів), не зламати спільного дому єдности. Яка роля у цьому тих чи інших партій? Чи варто партіям шукати між собою згоди? І в чому? Чи можлива повна згода між ними?

Л. Кравчук: Я належу до тих, хто вважає: ми маємо не оновити існуючий, а побудувати новий Союз — Союз суверенних держав. Це зовсім не означає, що треба відмовитися від принципу наступности, від єдности держави, добровільности об'єднання в Союз. Але міцним такий Союз буде лише під умовою, що в основі його лежатимуть інтереси справді незалежних і суверенних держав — і тільки. Безправні республіки з формальними атрибутами державности без реальної влади на своїй території — все це повинно назавжди відійти в минуле. Звідси головна проблема Союзного договору — розмежування повноважень. Які з них і в якому обсязі передати Центрові — те вирішувати самим республікам. Вони ж мають як рівні брати участь у формуванні керівних центральних органів. І хоч які інші позиції майбутнього союзного договору ми будемо розглядати, виходити слід з основоположного принципу: Союз — це не Центр, а суверенні республіки, які й створюють Центр в інтересах своїх народів, що хочуть жити і будувати відносини з іншими на засадах свободи і рівности, взаємоповаги та взаємопідтримки.

„Молодь України": Оптимістом бути важко в грозовій ситуації сьогодення, тому песиміста можна зрозуміти. Проте, все-таки ми ставимо перед Вами визначальне запитання: Ви оптиміст? Якщо так, то чому? Які негайні заходи треба вжити всім нам, щоб джерело історичного оптимізму не висохло, щоб мрія про сильну, незалежну Україну стала дійсністю, щоб нас оточували не озлоблені, розчаровані сусіди, а щасливі Народи-Брати, готові разом відстоювати благословенну Волю і шукати шляхів до нового буття?

Л. Кравчук: Так, я оптиміст. Чому? Бо в нас великий, справді талановитий народ. Бо ми маємо державу з величезним потенціялом, яким треба лише по-людськи, тобто в інтересах самої людини розпорядитися. І, щоб не було, ми це зробимо. Там, де немає волі, немає й шляху, говорив Бернард Шов. У нас воля є. Воля йти шляхом до цивілізованої високорозвинутої, багатої, щасливої України.

О. Бердник: Я теж оптиміст. Невиправний. Чому? Дуже просто. Оптимістом бути корисно. І навіть вигідно. Плаксивих людей ніхто не любить. Песимісти — вампіри, чорні психологічні діри суспільства. Згадайте: „Ні, я хочу крізь сльози сміятись, серед лиха співати пісні". Такий заповіт Лесі. А вона — Душа України. Щоб зібрати урожай радости для України і Світу, треба сіяти зерна радости. Навіть в найтяжчу годину. Всупереч очевидності — вірити в немирущість духу, а відтак — у безсмертя нашого Народу. Спека довкола, гіркота й сіль на вустах. Та вже піднімаються з глибин Українського Лона прозорі ключі цілющої Живої Води. Хай це Джерело, що витікатиме з Храму Братерської Згоди, вже ніколи не замулиться, не висохне, не щезне. Станьмо на вічну варту біля цього Джерела, і Мати-Україна благословить усіх, усіх дітей своїх на щасливу будучину. На віки вічні!..

Л. Кравчук: Я вірю в таку Україну, вірю, що вона підніметься, розправить крила і високо злетить до вершин Всесвіту. У европейському домі рівних народів і наша Вітчизна посяде гідне місце.

Так закінчив свою відповідь цими додатковими двома фразами голова Верховної Ради України.

Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

Як відомо, 70,5 відсотків населення висловились в референдумі за збереження союзу, але 80,2 відсотка пересічно підтримали питання республіканського суверенітету і тим самим висловили недовір'я до теперішньої політики Міхаїла Ґорбачова. Навіть теперішній голова Верховної Ради України Леонід Кравчук заявив кореспондентам, що він за союз, у якому республіки були б повністю суверенними не тільки на папері, але на ділі.

У Західній Україні аж 88 відсотків заявились за повною незалежністю республіки і тільки не цілих 20 відсотків пітримували форму союзу.

У висновку С. Ґолдстін каже, що, взявши це все до уваги, Москва ледве чи погодиться на вихід України з союзу, навіть у випадку, якщо б вона була змушена вжити проти неї військову силу.

Р. Припхан...

(Закінчення зі стор. 1)

на 32-гу Конвенцію УНС в Балтиморі порушити секретарські справи, справу статутового оформлення Окружних Комітетів, справу допомоги Рухові. На Конвенції УНС Р. Припхан і М. Сорока були вибрані до Комісії організаційних справ. За їх старанням Конвенція ухвалила рекомендацію про підвишку секретарям. Інж. Лев Боднар був вибраний до Виборчої комісії. Д-р Богдан Ткачук, голова Руху в Чикаґо порушив справу допомоги Рухові. Конвенція ухвалила створення Фонду Допомоги Україні.

Конвенція вибрала Ґ. Пашен заступницею головного предсідника (без опозиції), інж. А. Дорошенка — головним контролером, і Г. Олек-Скат — головною радною.

Найбільше роботи мав Окружний Комітет із влаштуванням концерту ансамблів з України, який відбувся 10-го листопада 1990 року. Треба було примістити на нічліг 73 особи. При помочі деяких членів Управи та людей доброї волі концерт вийшов з великим матеріяльним та моральним успіхом. Марія Гельбіґ („Сковп") отримала 12.500 дол., а хористи по 40 дол., бо для них зроблено окрему збірку. Крім того, люди їх переночовували та щедро обдарували. За те голова Округи одержав телефонічну подяку від диригента хору „Гомін" Олега Цигилика з Ню Йорку.

Округа здобула у звітовому році 118 нових членів і виконала свою квоту на 76%.

Секретарка Юлія Назаревич сказала, що у звітовому році відбулися чотири сходини Управи. Касир Юліян Юринець подав касовий звіт: прибутки — 1,083.74 дол., видатки — 348.82 дол., сальдо 734.92 дол.

За хворого голову Контрольної комісії звітував В. Литвин. Переведена контроля ствердила правильність усіх вписів та господарки Округи. Присутні висловились похвально про діяльність Управи, якій Контрольна комісія запропонувала на уділення абсолюторії з признанням, що присутні прийняли оплесками.

Голова Номінаційної комісії Ю. Юринець запропонував, щоби перевибрати минулорічну Управу. Віктор Голик, секретар51-го Відділу, подав другу неповнук листу з головою П. Олексюком. У виборах перейшла перша листа великою більшістю голосів. До неї додано ще трьох додаткових членів із другої листи.

Нова Управа на 1991 рік: голова — Роман Б. Припхан, заступники — Зенон Косачевич і Павло Олексюк, українськомовна секретарка — Юлія Назаревич, заступниця — Анна Головата, англійськомовний секретар — Микола Чемеринський, касир — Юліян Юринець, імпрезовий референт — Степан Вербовий, суспільна опіка — Ольга Бережан, громадська діяльність — Олександра Мудра, вільні члени: Лев Боднар, Михайло Сорока, Петро Баран, Іван Сірик, Мар'ян А. Панчишин, Віктор Голик ,Іван Городецький, Степан Ґоляш. Контрольна комісія: Василь Камінський — голова, Михайло Карачевський — секретар, Василь Литвин — член.

По виборах предсідник зборів М. Сорока попросив до слова головного секретаря УНС В. Сохана.

В. Сохан поґратулював новій Управі за вибір та дуже похвально висловився про громадську діяльність Окружного Комітету в минулому році. Хористи з України з великою вдячністю висловлювалися про своє перебування в Чикаґо.

Якщо йде мова про здобутки Округи, то вона приєднала в 1990 році 118 членів, виконала свою квоту на 76% і в загальному зайняла друге місце по Філядельфії. На жаль, не всі відділи включились у працю Округи, яка мала вже в минулому році аж вісім неактивних відділів. До кращих секретарів Округи належали: св. п. В. Семків — 15 членів, Р. Припхан — 15, О. Бережан — 13, М. Карачевський — 8, Ю. Ґуґлик — 7, С. Кочій — 7, Г. Олек-Скат — 6, Н. Шуя — 6, св. п. С. Лісович — 5. Загальна сума забезпечення — 461,000 дол.

В загальному здобутки УНСоюзу за 1990 рік виносили 1,601 членів на загальну суму забезпечення 9,432.000 дол. Втрати в членстві в 1990 році виносили 1.438 членів. Майно УНСоюзу зросло тільки на 320,000 дол. до суми 64,639.000 дол. через великі видатки у зв'язку з конвенцією. Рівнож дім УНС має кілька невийнамлених приміщень. Головний секретар відтак відповідав на питання секретарів, головно у справах різних поліс.

В дискусії забрав слово нововибраний голова Округи Р. Припхан. Говорив в справі секретарів, згадав, що був учасником сімох конвенцій, а на п'ятьох з них був вибраний головою комісії організаційних справ і боровся за права секретарів. Критично висловився про те, що Головний Екзекутивний Комітет досі не впровадив підвишок винагород, які були схвалені на конвенції.

На тому М. Сорока закрив збори, подякувавши перед тим присутнім за участь та попросивши їх до співпраці та допомоги новій Управі.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!